

Kelebeğin Döngüsü

Aslıhan Güven

-
Roman
-

 Doğan
Solibri

Aslıhan Güven, 8 Ekim 1972’de Ankara’da doğdu. İlkokulu Ankara Yalçın Eskiyaşan Okulu’nda tamamladı. Aslıhan Güven; Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi’nde öğretim üyeliği, *Cumhuriyet* gazetesinde makale ve kitap yazarlığı yapan H. Sami Güven’in ve İktisadi İdari Bilimler Fakültesi mezunu, bir süre matematik öğretmenliği yapmış Nuray Güven’in ilk göz ağrısıydı. 80 darbesiyle Ankara’da üniversiteler darmadağın hale gelip, pek çok aydın ve bilim insanının suçsuz yere hapislerde yatıp, üniversitelerden ihraç edildiği kaotik dönemde, babasının Uludağ Üniversitesi’ne davet edilmesi üzerine yazar, ailesiyle birlikte Bursa’ya taşınıp, ortaokul ve lise öğrenimini Bursa Cumhuriyet Lisesi’nde birincilikle tamamladı. 5 yaşında okumaya başladı, ilk oyuncakları kalem, kâğıt ve kitaplardı. İlkokul ikinci sınıfta yazdığı kompozisyonu, öğretmeni sınıfta okutunca, “Baban çok güzel yazmış. Ancak bir daha kendin yaz!” diyerek, kendisinin yazdığına inanmaması moralini bozsa da; öğrenim hayatı boyunca katıldığı pek çok şiir, öykü, kompozisyon yarışmalarında birincilik ödülleri aldı. 1997 yılında İstanbul Marmara Üniversitesi İngilizce Tıp Fakültesi’ni bitirerek Tıp Doktoru unvanını aldı. 2001 yılında Dermatoloji Uzman Doktoru oldu. Halen çok sevdiği hekimlik mesleğini İstanbul Beşiktaş’taki muayenehanesinde sürdürmektedir. 2015 yılında Boğaziçi Üniversitesi’nde “yaratıcı yazarlık” dersleri aldı. 2016-2018 arasında Murat Gülsoy’un yürüttüğü Boğaziçi Üniversitesi yazarlık atölyelerine, roman inceleme seminerlerine devam etti. 2019’da yayımlanan ilk romanı *Kelebeğin Döngüsü*’nün bir dönem romanı olarak; günümüz Türkiye’sinin sosyal ve siyasi problemlerinin altında yatan nedenleri, ilginç kurgusu, sağlam karakterleri ve yarattığı samimi atmosferleriyle edebiyat penceresinden irdelemesi okurlar tarafından büyük ilgi görmüş, kısa sürede kitabın ikinci baskısı yapılmış, üçüncü baskı ise hazırlık aşamasındadır. Başka tarzı ve kurgusuyla okuruyla buluşma heyecanını yaşayan *Cevdetgiller* yazarın ikinci romanıdır.

DOĞAN SOLİBRİ TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Cevdetgiller

KELEBEĞİN DÖNGÜSÜ

Yazan: Aslıhan Güven

Yayına Hazırlayan: Sevim Erdoğan

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Edebiyatist, 2019

Doğan Solibrî'de 1. baskı / Ekim 20224 / 978-625-8474-73-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Umut Durmuşoğlu

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kelebeğin Döngüsü

Aslıhan Güven

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Değerli babam Prof. Dr. H. Sami Güven'e...

Küçük ben

Babam, ellerini saçlarımın arasına atıyor. Hep sevmişimdir babamın o yumuşacık ellerinin başımı okşamasını. Parmaklarını gezdirdikçe, saçlarımın arasında kelekler kıpırdanıyor. Onlarca bembeyaz kelek; saklanmışlar saçlarıma, "Birisi gelsin de çıkarsın bizi bu sık ağaçlıklı ormandan" diye bekleyip duruyorlarmış sakince... Yıllar sonra, babamın elleri, sevgi dolu, bilge bir büyücü gibi yine dolaştı saçlarımda. Bu sefer büyü kendini gösterdi, babam kelekler uçurdu saçlarımdan; yüzlerce bembeyaz kanatlı, yavru masum kelekler...

Edremit'teki çiftlikte, az önce gördüğüm güzel rüyanın mahmurluğuyla sabahın sesini dinleyerek uyandım. Kulaklarım, demini almış çayın buharının fısıltısındaiken, bahçeden gelen horoz seslerinin, Naciye'nin pişirdiği taze ekmeğin kokusunun, bulutlu gökyüzü altında aradığım huzurumun varoluşuyla kaynaşması için hazır gibiydim... Aslında tam da yalnız olduğum söylenemezdi. Oturup saatlerce yazı yazan, kitap okuyan, tütününü parmaklarının arasından ayırmayan biri daha vardı çiftlikte. Fakat aynı zamanda, her ikimiz de yalnız denecek kadar özgür ve bağımsız yaşıyorduk. Aramızda yazıya dökülmemiş bir anlaşma varmışçasına kimse kimseyi gereksiz yere meşgul etmiyordu. Arada bir varlığını hissettirerek göz teması kurup, aynı yolun yolcusu iki yoldaş gibi bakışıp çok fazla sözcüğe gerek duymadan anlaşıp gülümsüyorduk birbirimize. Kimi zaman birimiz diğere kahve yapıp getiriyor, serin akşamlarda verandada otururken yaşadığımız ortak geçmişin acı tatlı tüm hatıralarını, yüreğimizde yanan mumlarla ısıtıp dertleşiyorduk.

Naciye, kahvaltıyı hazırlamış sesleniyordu: “Baksel Hanım pişi yapıverdim. Çayı da döktüm. Soğumasın, geliverin gari.”

Gülümsedim. Naciye’nin şu “çayı döktüm” lafına hasta oluyordum. Bozulmayacağını bilsem, bir gün sormak isterdim Naciye’ye: “Çayı niye döktün, nereye döktün?”

“Tamam, geliyorum Naciye. Eline sağlık.”

Naciye, bu çiftliğin yirmi yıllık emektarıydı. Dürüst, çalışkan kadındı. İçi dışı birdi.

Bu günün benim için sıradan bir gün olmadığını biliyordum. İki yıldır üzerinde çalıştığım kitabımın son bölümünü bugün tamamlamaya niyetliydim. Özel bir gündü bu gün, Dünya Barış Günü’ydü. Ramazan Bayramı, Cumhuriyet Bayramı yahut yılbaşı değildi. Pek çok kişi bilmezdi bile bugünü fakat değerini bilen kişi için önemliydi. Kahvaltı için acele etmeliydim. Yazın son demleri yaşıyordu. Avluya çıktığımda, yanaklarıma düşen serin damlacıkları hissettim. Hafif yağmur vardı. Islanmış dallardaki zeytinlerin kokusu genzimi yaktı. Bir iki lokma atıştırıp yazı masasına kuruldum. Babam yapmıştı bu masayı seneler evvel, sedir ağacından. Yıllar geçmiş, ağacın odayı saran kesif kokusu hiç eksilmemişti. Kapı aralığından, masum, minyon bir kedi gibi Naciye’nin küçük kızı Asya geldi çalışma masasının yanına. Kahvaltıda yediği otlu gözlemenin kırıntıları dudaklarının çevresine yapışmış, ayaklarında nakışlı patikleri, minicik kulaklarında sallantılı altın küpeleri, boncuk mavisi gözleriyle meraklı meraklı bakıyordu. Ne düşünüyordu kim bilir? “Anam her sabah erken kalkıp inek sağarken, bahçe işine gidip çapa yaparken, bu abla bütün gün bu masada oturup ne yapıyor? Önündeki bilgisayara sürekli ne yazıyor?” diye mi aklından geçiriyordu? Çok tatlı kızdı Asya! Göz göze geldiğimizde sıcacık gülümsemesiyle beni canlandırır, yaşamın masum yanını hatırlatırdı. Asya’yı yanıma çağırıp kucağıma oturttum. Boş bir sayfa açtım bilgisayarda. İpeksi saçlarını okşadım. Küçük tombul parmaklarını klavyemde

amaçsızca gezdiren Asya, tuşlara bastıkça ekranda beliren harfleri, sayıları, işaretleri gördükçe heyecanlanıyor, aylardır beklediği zaferi elde etmiş bir komutanın sevinciyle kakhahalar atıyordu. Kızının sevinç çığlıklarını duyan Naciye, paldır küldür çalışma odama daldı.

“Ben sana bu odaya girip durmıycan demedim mi? Bozuverceksin hindi bilgisayarını!” diyerek mahcup bir edayla kalın, kaba kollarını Asya’ya uzatıp bir hamlede onu aldı.

Asya odadan ayrılmak istemiyor, annesi kolunu çekiştirdikçe mızımızlanıp duruyordu. Minik Asya’nın nice denemeden sonra eriştiği yazma özgürlüğü elinden erken alınmıştı.

“Kusura kalmayın Toktur Hanım. Bizim kız sizi çok sevirmiş. Hep size özenip duru.”

“Ne kusuru canım. Ben de onu çok seviyorum. Hem kim bilir, belki o da bir gün yazar...”

Naciye, bu cevaptan hoşnut olmadı ki bir yorum yapmadı. “Yazanların başına neler geldi gördük!” der gibi bir bakış ansızın gözlerinden geldi geçti. Odadan çıkarken, “Bir çay daha döküvereyim Toktur Hanım” deyip gitti.

Gözlerim bir an boşlukta asılı kaldı... Ankara’daki evimizin salonundaki yeşil renkli Sümerbank halısının üstünde resim yapıyordum. Camlı büfenin üzerindeki teypten Cem Karaca’nın coşkulu sesi geliyordu. Babam, “Günaydın kelebeğim” dedi. Başımı okşadı. İskandinav koltuklardan birine oturdu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Çok korkmuştum.

“Baba, gözlerine ne oldu böyle?”

“Bir şey yok kelebeğim. Dün gece sabaha kadar yazdım. Ondan olmuştur. Geçer.”

Gülümsedi kırmızı gözleriyle. Akşam oldu... Ankara’nın kömür kokan, isli, kükürtlü, soğuk bozkır havasında, babamın eve dönmesini beklerken onu benden ansızın koparacaklarından habersiz, yağ rengi Murat 124’ünün köşeden dönmesini bekliyordum.

Yeniden yazmaya koyuldum. Borçlu gibi yazıyordum. Bir döneme, babama, kendime borcum olduğu için yazıyordum kitabımı. Parmaklarım dizüstünün klavyesinde gezinirken, belki de babamın yıllar öncesinde başında sabahladığı daktilosunun tuşlarına bastığı edayla yazıyordum; haşın, sert ve ritmik...

Ansızın omzumda kocaman iki elin sıcacık dokunuşunu hissettim. Son zamanlarda bunu yapmayı seviyordu. Çamurlu çizmelerini usulca çıkarıyor, çiftliğe döndüğü gibi sessizce odama süzülüyordu.

“Günaydın. Bugün final günü, değil mi?”

“Evet, bugün bitirmeyi düşünüyorum.”

Saçlarımı tepeden aşağı yumuşak hareketlerle okşadı.

“Seni böyle dingin bir kararlılıkla yazarken görmek çok hoşuma gidiyor. Yazarlar kitapları biterken hüzünlenir. Ben de rol çalıyor, hüznüne ortak oluyorum. Ama bu hüzünden bir sevinç de çıkarıyorum. Artık daha çok bana kalacaksın... Hadi bakalım, bitir şu işi.”

Saçımdan omuzlarıma inen elini tutup hafifçe sıktım. Henüz yazdıklarımın tek satırını bile okumamıştı. Bitmeden ona okutmayacağımı söylemişim, ama her satırı huzur içinde, kararlılıkla yazmamı sağlamıştı.

“Seni çok seviyorum ve seninle gurur duyuyorum. Bir gün bile vazgeçeceğini, tamamlayamayacağını düşünmedim. Bunu başaracağını biliyordum” diyerek hafifçe kulağıma fısıldadı ve yanıt beklemeden, geldiği gibi usulca çıktı.

O gün, her şeyin başladığı ya da her şeyin bittiği gündü...

* * *

Yoğun bir iş gününün ardından hastaneden çıkmak üzereydim. Gün boyu hasta bakmaktan, ziyaret yapmaktan belimin ağrısı iyice artmış, sol bacağımdaki varis, akşam saatleriyle birlikte ben

buradayım diye kendini hatırlatmaya başlamıştı. Boynuma yerleşmiş ağır bir kolye gibi duran stetoskopumu çıkarıp çekmeceye koydum. Saat altıyı geçiyordu. Hava kararmıştı. Central Park'ın dev çınar ağaçları soğuk yağmurun etkisiyle birbirlerine sokuyluyorlardı. Her şey olağan halindeydi. Kat sekreteri Nina, bir yandan ortalığı toparlıyor, bir yandan da haftalık hasta randevu listesinin çıktısını almaya çalışıyordu. O da epeyce yorulmuştu. Sabahki canlı halinden eser yoktu. Hareketleri, konuşması yavaşlamış, saç başı dağılmış, gözaltlarındaki mor halkalar iyice belirginleşmişti. Tam çıkmak üzereyken randevu listesini bana uzatıp gülümsedi.

“Doktor Baksel, bu arada cuma günü üç buçukta sizinle adı soyadı aynı olan bir hastamız var.”

“Allah Allah! Nasıl yani? Baksel Egeli mi?”

“Evet. Ne ilginç değil mi?”

“Çok ilginç! İlk defa böyle bir hasta geliyor.”

“Evet, ben de şaşırdım. Hastamız yedi yaşında bir kız çocuğu. Ne güzel tesadüf!”

Google'da kimi zaman adı soyadı girip ara butonunu tıkladığımda Baksel adını taşıyan kişiler olduğunu görüyordum. Ama aynı ad ve soyadlı bir kişiye hiç rastlamamıştım. Garip bir durumdu. Ama içten içe merak ediyordum küçük adaşımı.

“Kim getirecekmiş sordun mu?”

“Annesi Nermin Hanım aldı randevuyu. Yalnız kendisi öğretmenmiş, dersi varmış cuma günü. Babası Hüseyin Bey getirecekmiş hastamızı.”

Tüylerim diken diken olmuştu. Hastam ile anne ve babamın isimleri de tıpatıp aynıydı. Ya annemin öğretmen oluşuna ne demeli? Fakat nasıl olur? Hem de New York'ta! Ağzımdan anlaşılmaz mırıltılar çıktı. Soğuk soğuk terlemeye başladım. Ellerim kasılmış, buz gibi olmuştu. Konuşamadım.

“Doktor Baksel, iyi misiniz? Biraz oturmak ister misiniz?”

“İyiyim” diyebildim yalnızca.

“Su getirmemi ister misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Güçlükle toparlandım. Kendimi sokağa atmak istedim.

“Bugün çok yorulduğum. Ondandır. Hadi iyi akşamlar Nina. Yarın görüşürüz.”

Hayatta tesadüflerin varlığına pek inanmam. Hele de bu kadarı biraz fazla, diye düşünüyordum. Bir an önce binanın dışına çıkmak istiyordum. Asansöre bindim. Tam kapı kapanacakken, “Affedersiniz” diyerek vahşi bir kuşun pençesi gibi eliyle asansörün kapısını yapışarak açan, tanımadığım iriyarı, sarışın bir hanım kabine girdi. Ağır parfüm kokusu altında yaşadığım nefes darlığı arttı, soluk alıp vermem sıklaştı. Asansör altıncı kat civarındayken, sarışın kadınla göz göze geldik. Açık mavimsi gri gözleriyle beni dondurmak ister gibi bakıyordu. Ölü balık gözü gibi hareketsiz, manasız fakat senin kim olduğunu biliyorum, der gibi bakışlarını, vücudunun hiçbir yerinde en ufak bir kıpırdama belirtisi olmadan üzerime dikmişti. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki dışarıdan duyulacak endişesi taşıyordum. Dizlerimin ve ellerimin titremesini durduramıyordum. Sarışın kadının bakışları üzerimdeyken geçen saniyeler bitmek tükenmek biliyordu. Göz teması kurmadan, sırtım dönük, “İyi akşamlar” diyerek fırladım dışarı.

Hava yağmurlu ve serindi. Yüzüme çarpan soğuk su damlacıkları bana iyi gelmişti. Hızlı adımlarla yürüyordum. Aniden aklıma bir gün önce katıldığım “Zaman ve Algı” başlıklı seminer geliverdi. Konuşmacı, kuantum fiziğinden örneklerle beynin farklı zaman dilimlerini algılama kapasitesinden söz ediyordu. Farklı zaman boyutlarının aslında aynı anda yaşanabildiğine ait tezler öne sürüyordu. Dün boş vaktimi verimli değerlendirmek için gittiğim seminer başıma iş mi açmıştı? Yoksa ben “Secret” mı

yapmıştım? Üniversite yıllarında *Küre* isimli bir film izlemiştim. Filmde, zihinde canlanan her şey, her düşünce gerçek oluyordu. Çok ürkütücüydü. Acaba bu durum da zihnimin bana oynadığı bir oyun muydu? Saçmaydı!

Bütün bunlar aklımda dönüp dururken, yanımdan annesinin eline sıkıca yapışmış, kırmızı şapkalı, sarı lüleli küçük bir kız çocuğu geçiyordu. Elinde Barbie bebeğiyle annesinin adımlarına yetişmek için çabalıyor, parlak kumral saçları bir o yana bir bu yana savruluyordu. Küçük kıza arkasından baktım. Dün ben de böyle annemin elinden tutup geziyordum. Ne ara büyüdüm, diye düşündüm. Çocukken aynaya baktığımda, yüzümün nasıl görüldüğünü, annemin babamın nasıl görüldüklerini niye detaylarıyla hatırlayamıyordum acaba? Fotoğraflar da olmasa, o zamanın görsel hafızası neredeyse kaybolup gitmişti. İnsan büyüdüğünü nereden anlardı? Boyunun uzamasından mı? Kilosunun artmasından mı? Göğüslerinin çıkmasından mı? Yoksa yüzünün daha az gülmesinden, artık eskisi gibi oyun oynamamasından, bazen yere düştüğünde çocukluğundaki gibi hıçkıra hıçkıra ağlamamasından mı?

Bana sunulan hayat, bu beden, ruhuma misafir diye düşündüğümde, etrafımdaki insanların tümünü, maddi evreni, akıp geçen zamanı misafir olarak gördüğümde, ev sahipliği yapabilecek tek merci Tanrı'dır, diye düşünüyordum. Tanrı insanı yaratırken kendi ruhundan üflediğine göre, belki ben de benzer misafirperverliğimle kendi çocukluğumu ağırlayabilirdim. Çocukken dinlediğimiz masallar hep şöyle başlardı: "Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken, ben annemin beşiğini tıngır mıngır salları iken..." Masallarda gündelik hayatta hiç olmayacak şeyler yaşanır. Peki ya masallar gerçek oluyorsa? Ya cuma, yani bundan tam dört gün sonra gerçekten çocuk haliyle tanışacaksam, kapı açılacak ve içeriye babasının elini tutup giren o çocuk ben olacaksam?.. Ya o yaşlarımdaki haliyle babamı

göreceksem?.. Şimdiki halimle, kendi çocuk halimi karşılamak ne tuhaf, ne heyecan verici bir duygu olurdu.

“Masalarda bile böyle bir şeyi hiç duymadım” diye kendi kendime söylendim. Böyle bir kurgu için epeyce hayal gücümü zorlamam lazımdı. Üff! Varsayalım ki böyle bir senaryo yok. Yani her şey tesadüften ibaret olmuş olsun. Fakat ben bu senaryoya inanmak ve bunu yaşamak istiyorum itkisiyle bir soluk aldım. Ne kaybederdim ki? Şapşalca gülümsedim. Kimseye açıklama yapmadan cuma günü gelecek küçük misafirimi keyifle ağırlamaya karar verdim. İçim huzur ve mutlulukla doldu.

Küçük Baksel’i sevecenlikle, dikkatlice inceleyecektim. Saçlarını okşayacaktım. Gözlerini, yüzünü, gülerken dudaklarının aldığı şekli, bir odadan diğerine koşuşunu, bıcı bıcı konuşmasını, babasının küçük Baksel’e sevgiyle bakışını canlı canlı yaşayacaktım. Küçük Baksel’i muayene ederken sarılıp ellerini tutacak, eğer izin verirse, gözlerimi gözlerinden hiç ayırmadan canı gönülden bakacaktım.

Gözlerinin içinden ruhumuza bakarken büyürken kaygılanmaması gerektiğini, benim aslında her zaman onun yanında olduğumu söyleyecektim sözcüklere sığınmadan. Seksen dört yaşındaki Baksel Hanım’ın bir deri bir kemik kalmış, kül renkli, kömür karası lekelerle dolu ellerine bakıp, taze bir genç kız heyecanı ile aldığı yeni yüzüklerin yakışıp yakışmayacağını düşünürkenki heyecanını, sarkmış gözkapaklarının altında ışıldayan gözlerinin ta içine baktığımda gördüğüm küçük şımarık kızın; sevgiyle beni ve onu beklediğini anlatacaktım...

Sonra bütün çocuk hastalarımaya yaptığım gibi, reçetesini yazıp ona da bir balon verip fazla abur cubur yememesini yoksa yine hastalanacağını söyleyip gönderecektim. Babamın boynuna sarılmamak için kendimi zor tutmama rağmen, kibar ve saygılı bir şekilde elini sıkmakla yetinecektim. “Sen niye bu kadar mükemmel bir baba oldun? Yaşamım senin gibi bir erkeğin arayışıyla geçti”

diye içimden serzenişte bulunacaktım. Misafirlerimi gönderirken elimden başkaca da bir şey gelmediğini düşündüğüm sırada, babamın sekreterimin bankosu önünde durmuş, “Borcumuz ne kadar Doktor Hanım’a?” diye sorduğunu duyacaktım. Gözlerim dolacaktı. Birkaç adım atıp babama dönerek, “Borcunuz yok beyefendi. Benim babama sözüm var. Sizden ücret alamam. Babama borçlu kalmak istemem” diyecektim. Babam ve sekreterim anlamsız gözlerle bana bakacaklardı. Babamın elini bir daha geri vermeyecekmiş gibi sıkacaktım. Küçük Baksel’in yanağından bir makas alacaktım. Küçük Baksel’le babam teşekkür ederek ayrılacaklardı.

Havadaki kızarmış patates ve kükürt kokusunu içime çektim. Ellerim ceplerimde “Küçük Ayşe” şarkısını söyleyerek metro istasyonuna yürüdüm. Yıldızlar bana göz kırparken bu defa ben de onlara göz kırptım.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Gökdelende saklambaç

New York'ta yaşayan pek çok kadın gibi, metroda kapkaççılara karşı önlem olarak postacı misali çapraz taktığım çantamın iç gözünden evimin anahtarını usulca çıkardım. Harun'un bu saatte evde olduğunu biliyordum fakat zili çalmak istemedim. Yaşadığımız gökdelenin 28. katındaki konforlu dairemiz merkeze oldukça yakın Upper Eastside bölgesinde, New York'un nispeten sakın ve nezih bir yerleşim alanındaydı. Kapıyı açtım.

"Geldin mi?" dedi Harun, bilgisayarından başını kaldırmadan. Her zamanki klişe diyalog başladı.

"Evet."

Sonra sanki vazifesi gereğiymiş gibi, "Nasıl geçti günün?" diye sordu kocam, başını mevcut pozisyonundan iki derece bile kıpırdatmadan.

Harun'un gün boyunca ne yaptığımı merak dahi etmediğine emindim.

"Bugün yoğundu poliklinik. Çok yoruldu" deyip geçiştirdim. Sonra Harun kadar efor sarf ettim: "Senin günün nasıl geçti?"

"İyi iyi. Sorun yok. Yeni direktör bizim departmanla toplantı yaptı bugün. Şirketin yazılımdaki yıllık hedefleriyle ilgili. Sıkıntı yok. Anlaşacağız gibi duruyor adanla" diyerek zorunlu diyalogu bir an önce bitirmiş olmanın ferahlığını hissedercesine; koca ellerini, ellerinden de büyük popcorn kovaına daldırıp bir avuç patlamış mısırı midesine gönderdi. Mısırları yutmaya çalışırken acayip sesler çıkarıyor, göbeğindeki yağlar, zor iliklediği gömle-

ğinin içinde bir o tarafa bir bu tarafa dalgalanıyordu. Sonra kısık bir sesle boğulur gibi konuştu:

“Akşam işyerinden arkadaşlarla buluşacağız. İki saate çıkarım.”

Alaşıldık şekilde, onay bekler bir hali yoktu. Ağırbaşlı ve pek de umursamazmış gibi görünen bir ifadeyle, “Tamam, iyi eğlenceler” dedim.

Uzun zamandır aynı evi paylaşan iki ev arkadaşı –pardon birbirine karşı soğuk ve mesafeli iki ev arkadaşı– gibi yaşamıyor muydunuz? Bu durumu uzun zamandır kanıksamıştım. Fakat o gün eve gittiğimde, kendimi her zamankinden çok farklı hissediyordum. Sanki içinde yaşadığım bedende başka birinin soluk alıp verdiğini hissediyor, bedenim vasıtasıyla göz denen kameralardan bazı görüntüler bana ulaşıyor, kulak denen hoparlörlerden bazı sesler işitiyor, ancak bunların hiçbirini kendim yönetmiyor, kendime ait algılamıyordum. Harun’a hastanede o gün yaşadıklarımın ya da hissettiklerimden bahsedemezdim çünkü iyice kafayı yediğimi düşünür ya da oralı bile olmazdı. Zaten internete bağımlı bir adamdı. Ya salonda laptopunun başında, ya tuvalette tabletiyle, diğer zamanlarda da akıllı cep telefonuyla derin bir muhabbet içindeydi. Kendine yarattığı sanal âlemde ya da ev dışındaki dünyasında mutlu olup olmadığı bilinmese de evde ben dahil kimseye ihtiyacı var gibi görünmüyordu. Yemek için dahi özel bir zamana gereksinimi yoktu. Bilgisayarının kenarları daima pizza, hamburger, kola, patates kutularıyla dolu olur; bir yandan tıknır, bir yandan parmakları klavye üzerinde gezinir, mimiksiz yüzüyle ekranlara baktıkça sadece gözleri büyüyüp küçülürdü.

Harun’un her şeyi canı nasıl isterse öyle yapmaya hakkı vardı. Sadece kendine ve yaptığı işe âşık bir megalomandı. Ne zaman yürüttüğü bir proje beğenilse ya da şirketindeki baygın bakışlı, mini etekli asistanlardan biri işine övgüde bulunsa, “İşimi Tanrı’nın elleriyle yapıyorum” derdi. Kocaman elleri vardı. Elleri doğuştan kırmızı damarsal lekelerle kaplıydı. Aynı lekelerden kollarında ve

sanki bıçakla kesilmiş gibi göğsüyle sırtını ikiye ayıran bir biçimde sol yanında da vardı. Bana çok itici gelmezdi. Daha doğrusu, yadırgamazdım cildinin bu görüntüsünü. Belki de doktor olduğumdan doğum lekeleri bana hep ilginç gelmiştir. Sanki her biri bedene bir amaçla yerleştirilmiş gibidir. Bir şeyler anlatmak isterler fakat kimse üzerinde fazla düşünmez. Harun’u da, ilk tanıştığımız yıllarda bu şarap lekeleri gözümde daha da özellikli yapıyor, diğer insanlardan farklı kılıyordu. Kimi zaman o koca koca ellerini havaya doğru kaldırır, sanki doğuştan kana bulanmış gibi görünen kırmızı ellerini, kendisi de ilk kez görüyormuş gibi hayretle bakar, “Bana bu eller Tanrı’nın emaneti” tiradını arkadaş ortamlarında ya da şirketindeki sekreterlere, stajyerlerine şov maksatlı söylerdi. Bu şekilde onu dinleyenleri etkisi altına almaya çalışır, onların gözünde Tanrılaştığını sanırdı. İğrenirdim onun bu hareketlerinden... Tüm bu katlanılmaz hallerine rağmen, işe gitmeden önce yatak odasının kapı aralığından uysal bir kedi gibi sadece başını uzatarak, “Ben çıkıyorum Bak-sel. Akşama görüşürüz” diyerek, yüzünde yarım ağızlı, içtenlikten yoksun bir gülümsemesi olurdu. Arada bir olsa da, Harun’un bana karşı ilgisini sezer, onunla yaşamamın kendisine sağladığı bir tür güven ve sorumluluk duygusunun, içinde bir yerlerde yaşadığını algıladım. Türkiye’den kaçır gibi New York’a geldiğimiz, evliliğimizin ilk yıllarında Harun böyle değildi. En azından benimle sohbet eder, birlikte geçireceğimiz özel zamanlar üretmeye gayret eder, hiç değilse arada bir beni ne kadar güzel bulduğunu dillendirir, özel günlerimizi unutmaz, varlığıma değer verdiğini hissettirirdi. Amerika’da geçen yıllarımızda Harun gün geçtikçe değişti. Özgürlükler ülkesi Amerika, belki de o hep içinde gizlediği narsist, bencil, kibirli, başına buyruk yönlerini serbest bırakmıştı.

Doğruca yatak odasına geçtim. Burası çoğunlukla benim yaşam alanımdı. Harun, arada sırada sabaha karşı yatağa gelir, ayak parmak ucu, saçının teli dahi bana değmeden –bunu da nasıl başarırды bilmem– kendi köşesinde kıvrılır, çoğu zaman da salondaki televizyon koltuğunda uyuyakalırdı. Yatak odası dar

bir koridorla giyinme odasına, oradan da banyoya bağlanıyordu. Evin bu bölümü Harun'dan uzak ayrı bir dünya gibiydi benim için. Yatağın yanı başındaki komodinin üzeri üst üste yığılı kitaplarla dolu olurdu. Genellikle aynı anda okuduğum üç ya da dört kitabım olur, çoğu zaman da kitap okurken çekildiğim inzivama eşlik edecek bir radyo kanalı dinlerdim. Canlı yayınları tercih eder, radyoda çalınan müzikler arasında sunucunun kısa sohbetleri benim o andaki yaşanılan zamana bağlı kalmamı sağlardı. New York'ta televizyonu hiçbir zaman çok sevmedim. Gece 23 civarında bir radyo kanalında yayınlanan yemek programını nöbetimin olmadığı gecelerde hiç kaçırmaz, gecenin bir yarısı kendimi fırında portakallı somon ya da kremalı mantar çorbası yaparken bulurdum. Radyocu yemek tarifi verirken hayal etmeyi sever; yemekğin görüntüsünü, tadını, kokusunu düşlerdim. Yüzlerce evde aynı anda, aynı malzemelerle, farklı insanlar tarafından yapılan aynı yemek; hiçbir zaman aynı yemek olmazdı. Tıpkı hayat gibi...

Önce yağmurdan sıırıslıklam olan giysilerimi çıkardım. Üzerimdeki ağırlık hafiflemedi. Sonra duşa girdim. Sıcak su ve buhar altında dakikalarca öylece durdum. Duşakabinin camındaki buhara kalpler çiziyordum. Suyla akıp giden tek şey zamandı. Düşündüm de, çocukluğumda böyle sakin akıp gitmiyordu su saçlarımdan, omuzlarımdan. Çok daha haşın ve aniden tepemden iniveriyordu. Annem her pazar akşamı mozaik taşlı banyoda, zorla oturturdu beni tahta oturak üzerine, bakır kazana doldurduğu sudan tas tas başıma dökerdi. Su sıcak gelir, "Yandım!" diye feryat ederim, sonraki tas suyun sıcaklığının nasıl olacağını endişesini taşıırken; bir ılık, bir soğuk, bir sıcak, gözlerimi biber gibi yakan zeytinyağlı yeşil sabun eşliğinde, banyo mu yaptım, dayak mı yedim anlamadan çabuk çabuk banyodan çıkardım. Banyo yapmak bir nevi çocukluk travmasıydı. Tek güzel yanı, suyu ısıtmak için bakkaldan koşa koşa alıp geldiğimiz plastik torba içine tıkkıştırılmış talaşların, ki bunlara "yakıt" denirdi; sobada odun yanarken işitildiği gibi çıkardığı çıtır çıtır sesler ve kış

aylarında içimizi ısıtan masalsi bir şömine misali, termosifonun, talaşları attığımız gözünde gördüğümüz kızıl ateşlerdi... Bilmezdim o kızıl ateşlerde kor olup yanacağımızı... Bir akşam annemin apartmanın önünde polis arabasının durduğunu görmesi üzerine babamla annemin alelacele, polis arama yapar da “yasaklı” bulur diye, o termosifonda talaş yerine evdeki kitapları yakacaklarını...

Elimi uzatıp orman meyveli duş jelinden aldım. Harika kokuyordu. Gözlerimi yakmıyor, tenimi kurutmadan nazıkçe kayıp gidiyordu. Tam istediğim sıcaklıktaki suyun bitip tükenmesinden ya da sıcaklığının değişmesinden endişelenmeden, öylece düşün altında kalmak beni biraz sakinleştirdi. Duştan çıkıp pamuklu borozumuzu giyip yatağa uzandım. Harun’la evliliğim öyle sıkıcıydı ki, eve geldiğimde bir an önce yatıp uyumak, rüyalar âlemine dalmak istiyordum. Yatağımdan görünen, göğü delen ışıklı direkler misali dimdik duran gökdelenlerin arasında küçülüyor; büyük umutların, büyük hedeflerin şehrinde silikleştiğimi, şehrin heybetli silüetinin içinde adeta saklandığımı hissediyordum. Gözlerimi kapadım...

Karanlık bir koridordayım. Kapalı kapılar var. Zombiler gibi yavaş yavaş yürüyen iki kişi yaklaşıyor. Korkuyorum. “Durun yapmayın!” “Bu banyo çok sıcak. Ben yıkanmayacağım!” “Anne, baba ne olur durun onları yakmayın.” Evet evet, annem babam onlar. Annem pijamalarını giymiş. Saçını atkuyruğu yapmış. Telaşla babamın salondaki kütüphanesinden bir şeyler taşıyor. Ağır bir şeyler galiba. Ben koridordayım ama annem sanki beni görmüyor. Yüzünde aksi bir ifade var. Şeytan görmüşse benziyor. Yanımdan geçerken fark etmeden eli yüzüme dokunuyor. Buz kesmiş sanırsın. Besbelli damarlarında kan dolaşmıyor. Kireç rengi olmuş teni, gözleri doğruca banyo kapısına bakıyor. Banyodan korkunç bir ses geliyor.

“Getirin daha getirin!” Bazen Ankara’da sular kesilirdi de borulardan gecenin bir vakti korkunç sesler gelirdi. Banyodan gelen sesler, işte bunlardan da korkunç. Banyonun kapısından koridora doğru kan kırmızı alevler yükseliyor. Sanki içeride cehennem zebanileri var; kendilerini

Gizemin, aşkın ve direnişin iç içe geçtiği bir hikâye...

New York'ta çocuk doktoru olan Baksel Egeli'nin kötü giden bir evliliği ve monoton bir hayatı vardır.

Bir gün, çalıştığı klinikten alınan bir randevu, sıradan günlerini sarsar. Gelecek çocuğun adı Baksel'dir, babasının adı ise Hüseyin Egeli... Bu gizemli randevu, Baksel'i hayatının en derin sorularıyla yüzleşmeye zorlar.

Ve nihayet o gizemli cuma günü geldiğinde Baksel karşısında geçmişten birini bulur: Yiğit. Babasının emanetini iletmek üzere gelen bu eski dost, Baksel'in yüzünü çocukluğuna, ailesine, kaçtığı sandığı topraklara döndürür...

Edremit'teki eski bir çiftlik evinde, babasının gizemli geçmişini keşfeden Baksel, hem ailesinin sırlarına hem de kendi içsel yolculuğuna doğru adım atar. Babasının bıraktığı günlükler, ona kaybolan bir dünyanın kapılarını açarken kendi mücadelesini anlamlandırmasını da sağlar.

Umudun ve direnişin hikâyesi olan *Kelebeğin Döngüsü*, geçmişin ağırlığından kaçarken insanın özüne yaptığı yolculuğu, bir baba-kız ilişkisi üzerinden anlatırken çığlık çığlığa yaşanmış bir döneme de tanıklık ediyor...

